

§§ 1—4 og Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag var:

*Anden Behandling af Forslag til Lov om Folkekirke-
Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg.*

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2118, Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 3059).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagtes Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

§§ 1—4

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1

forkastedes med 28 Stemmer mod 19.

§§ 5—12

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2

forkastedes med 27 Stemmer mod 19.

§ 13

vedtoges uden Afstemning.

§ 14

vedtoges med 27 Stemmer mod 19.

§§ 15—39 og Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Dækningsafgift til Sogne- og Amtskommuner.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1405).

Sagen sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Det Lovforslag, som jeg herved har den Ære at forelægge for det høje Ting, angaar Adgang til Indførelse af en Dækningsafgift til Sogne- og Amtskommuner.

I Lov om Skat af fast Ejendom til Staten Nr. 352 af 7. August 1922 og i Lov om Skat af fast Ejendom til Kommunen Nr. 83 af 31. Marts 1926 er Skattefritagelsesbestemmelserne for visse Ejendomme formuleret paa ganske tilsvarende Maade, saaledes at de Ejendomme, der tjener de almindelige Stats- og kommunale Formaal, er fritaget for Skat til Stat og Kommune. I Grundskyldloven — jeg vil for Kortheads Skyld betegne den saadan —, §§ 14 og 18, siges det, at baade i Købstad- og Landkommuner er alle de Stat og Kommune tilhørende Ejendomme, der ikke anvendes til Landbrug, Havebrug eller Skovdrift eller til Udleje, fritagne for Skatter, og det lader sig neppe gøre at fortolke disse Bestemmelser paa anden Maade, end at de er gældende, selv om Ejendommen, der fritages for Skat, ejes af en anden Kommune end den, hvori den er beliggende. Ved § 23 i Grundskyldloven er der da for Københavns og Købstædernes Vedkommende aabnet Adgang til i Skattevedtægten at indføre Regler om Betaling af en Dækningsafgift for saadanne Ejendomme, som er fritagne for den kommunale Grundskyld og Ejendomsskyld, og Formaalet med denne Dækningsafgift er angivet i selve Paragraffen, dette nemlig, at denne Afgift skal bidrage til Dækning af Kommunens Udgifter til Gaders og Vejes Vedligeholdelse, Renholdelse, Belysning o. s. v. Denne Bestemmelse tager, som nævnt, kun Sigte paa Hovedstaden og Købstadkommuner, derimod ikke paa Landkommuner, hvor der altsaa hidtil ikke har været og ikke er Adgang til ved Skattevedtægten at indføre en saadan Dækningsafgift.

Det har imidlertid vist sig, at denne almindelige Skattefritagelse for Ejendomme af den Art, jeg her har nævnt, er af ikke ringe økonomisk Betydning for adskillige Landkommuner og da ganske særlig for Landkommuner i Hovedstadens og i de større Bykommuners Nærhed. Det er derfor meget forstaaeligt, at der i mange Landkommuner er opstaaet et Krav om at faa Adgang til at beskatte Ejendomme, som tilhører Staten eller andre Kommuner, naar Skattefriheden har unddraget vedkommende Kommune Skat, som tidligere er ydet, eller naar der, som Følge af disse Ejendommers Beliggenhed i Kommunen, paa forskellig Vis — hvad der jo hyppigt er Tilfældet —